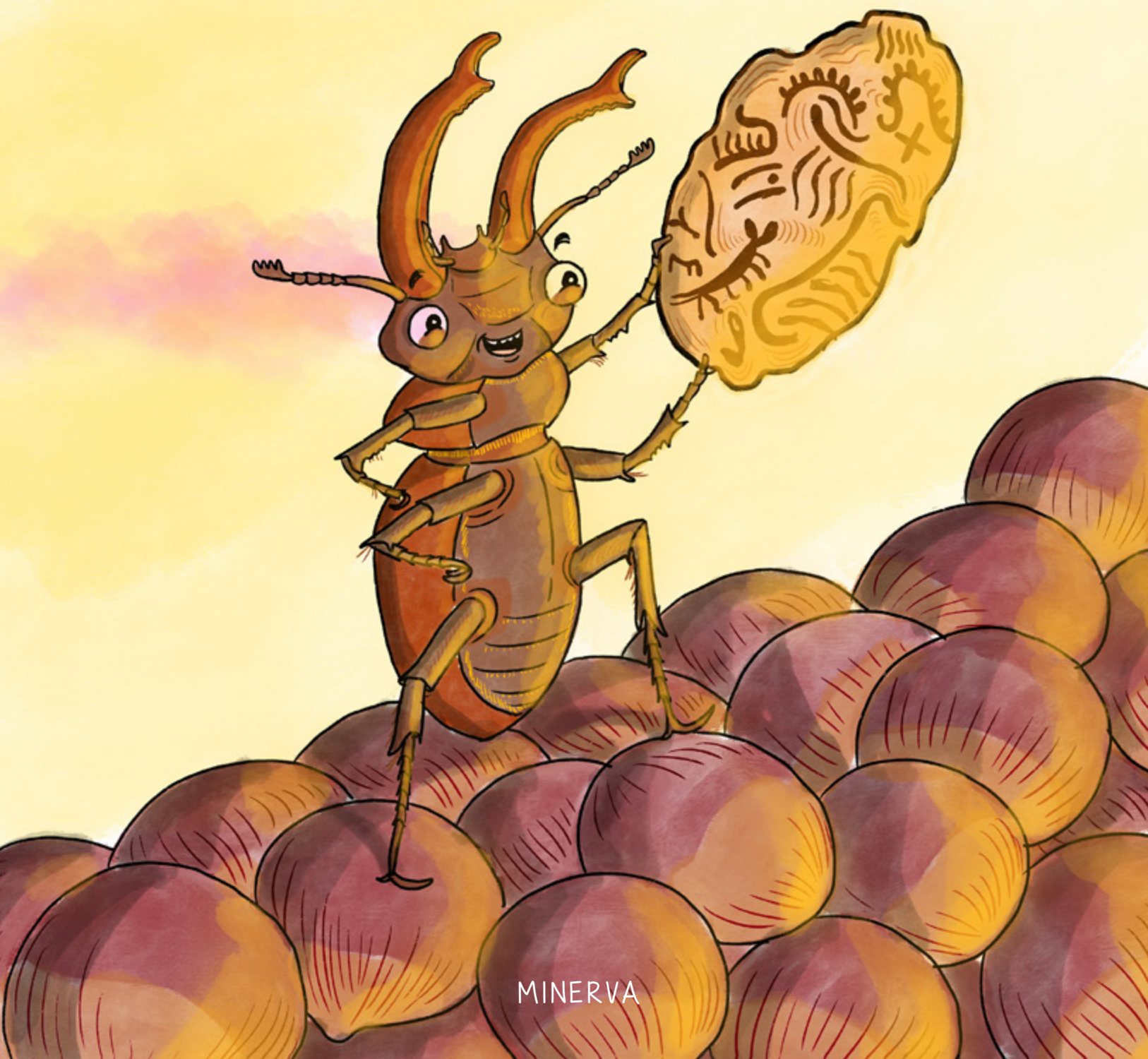

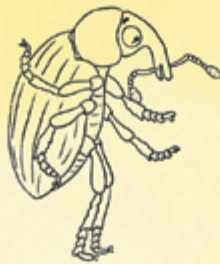
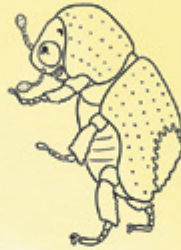
JANINA SAARI

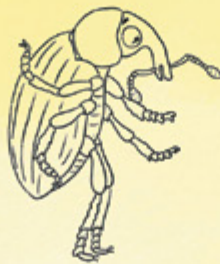
ANNE MUHONEN

KUMMALLINEN KOPPIS

MINERVA

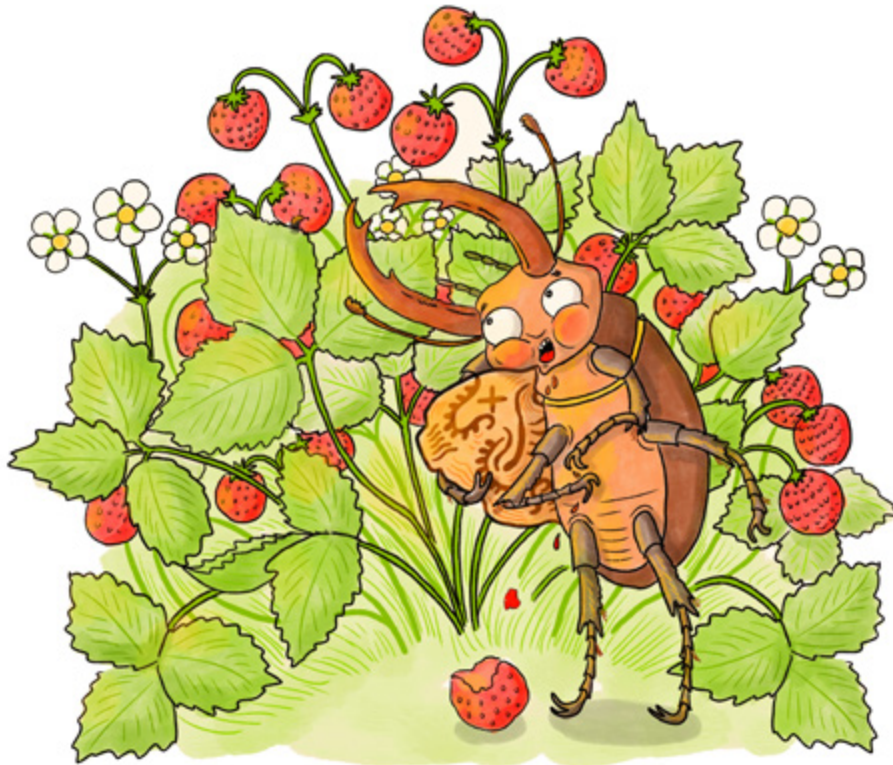

KUMMALLINEN KOPPIS

JANINA SAARI

ANNE MUHONEN

KUMMALLINEN KOPPI

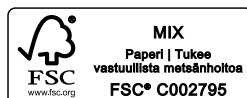
*Kirjoittaja kiittää koppisfaktojen tarkastamisesta Kari Heliövaaraa
ja omistaa tekstin Niilolle.*

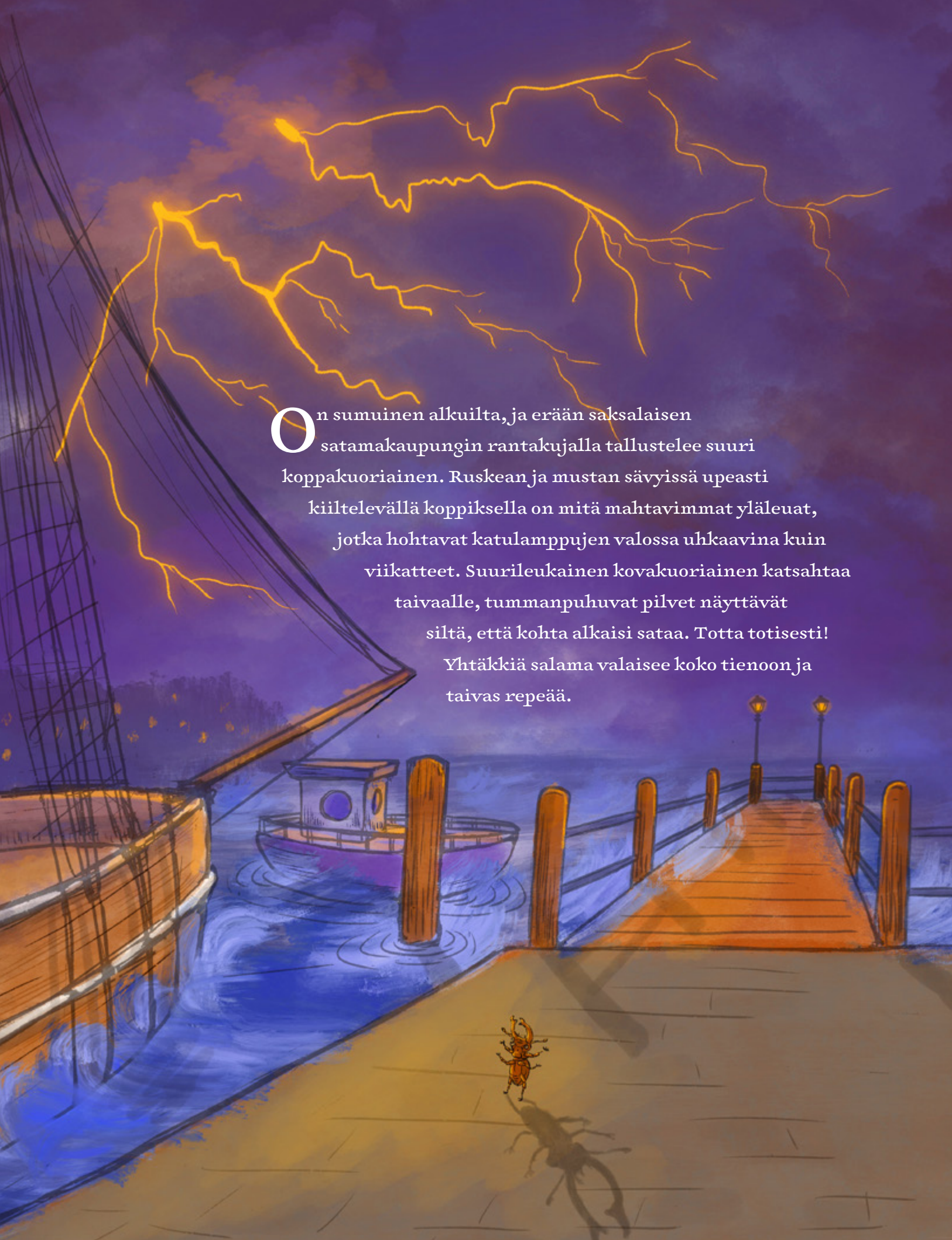
Kuvittaja omistaa kuvitukset Aatokselle, Ilonalle ja Lumille.

© Janina Saari, Anne Muhonen ja Minerva Kustannus, 2023
www.minervakustannus.fi
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

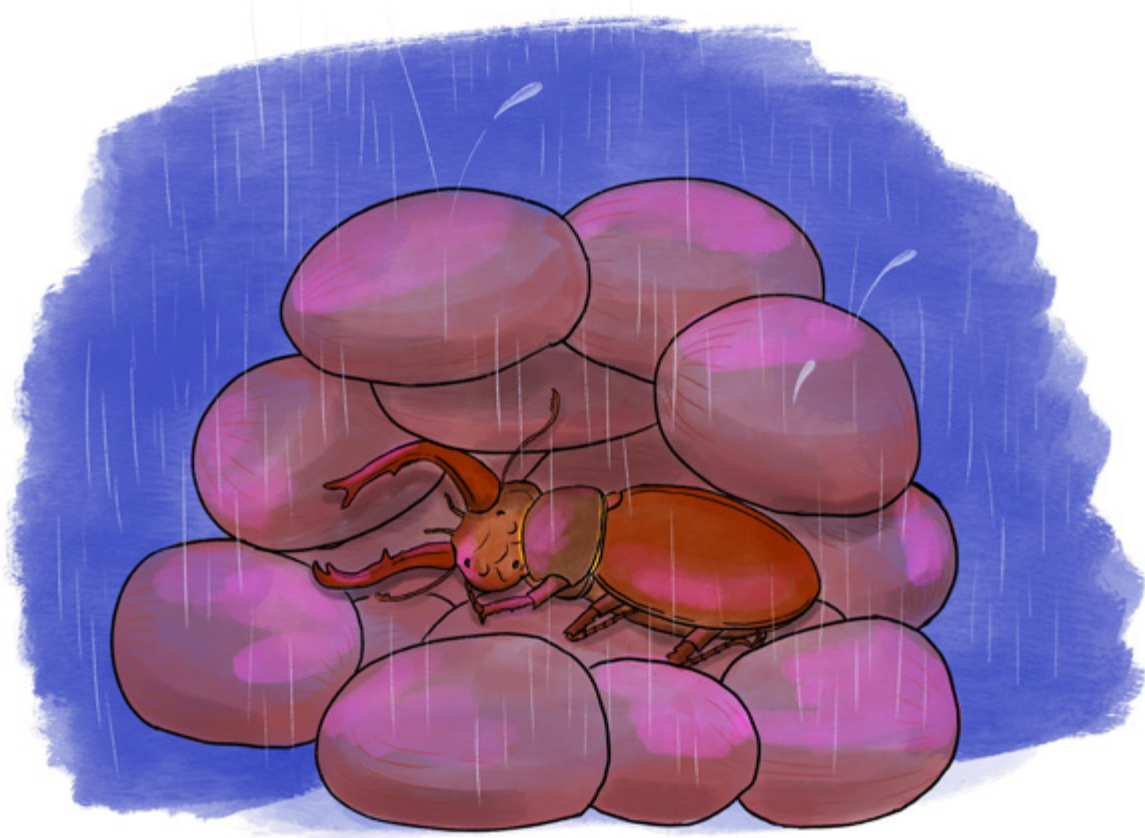
Teksti: Janina Saari
Kuvitus: Anne Muhonen
Kansi: Anne Muhonen ja Taittopalvelu Yliveto Oy
Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-762-2
Painettu EU:ssa

On sumuinen alkuiltä, ja erään saksalaisen satamakaupungin rantakujalla tallustelee suuri koppakuoriainen. Ruskean ja mustan sävyissä upeasti kiiltelevällä koppiksella on mitä mahtavimmat yläleuat, jotka hohtavat katulamppujen valossa uhkaavina kuin viikatteet. Suurileukainen kovakuoriainen katsahtaa taivaalle, tummanpuhuvat pilvet näyttävät siltä, että kohta alkaisi sataa. Totta totisesti! Yhtäkkiä salama valaisee koko tienoon ja taivas repeää.

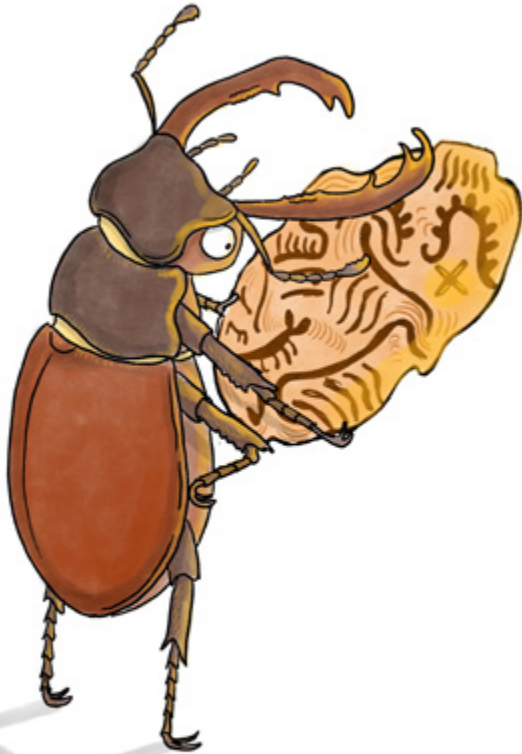

– Sattuipa sopivasti, koppis tuumaa, – kuin tehty sateensuojaksi.
Se kömpii pienten pyöreitten kivien kasaan, kuuntelee hetken sateen ropinaa katukiveystä vasten ja antaa sitten silmiensä lupsahtaa. Sarvimaiset yläleuat kiiltelevät kilpaa kivien kanssa, eikä koppis huomaa, että kivikasa nostetaan laivaan. Ja oliko se nyt kivikasa ensinkään? Vai kenties laatikollinen kastanjoita?

Kun koppis on ehtinyt vetää sikeitä monen monituista tuntia, se herää ja näkee ympärillään pelkkää merta. Silmäkantamattomiin auringonpaisteessa timanttisena välkkyvää vettä ja pari hassusti nauravaa lokkia.

– Jopas jotakin! Missä minä oikein olen?

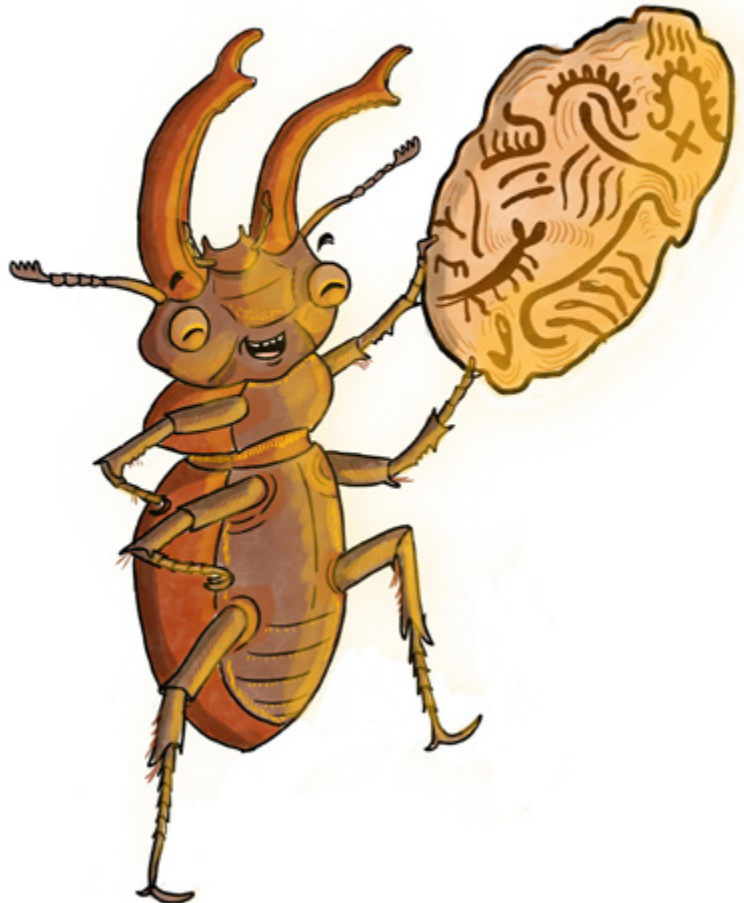
Koppis katselee hieman tarkemmin ympärilleen. Laatikoita laatikoiden vieressä. Leveitä lasteja, korkeuksiin kohoavia kasoja. Sitten koppis huomaa laivan kannella oman laatikkonsa vieressä merkillisen puunpalan, lähes kuin kaarnalaivan mutta sellaisen, jossa ei ole lainkaan purjetta.

– Mikä kumma tämä on? koppis pyörittelee leukojaan.

– Ja mitä tähän on kaiverrettu? Puunpalassa tosiaan on jotakin kaiverrusta. Aivan kuin siinä olisi salakirjoitusta! Aivan kuin siinä olisi kartta ja hetkinen... rasti! Koppiksen rinnassa kuplii riemu. Se on salainen kartta erittäin salaisen aarteen luo! **AARREKARTTA!**

Koppakuoriainen sujauttaa aarrekartan kainaloonsa.

– Minneköhän minä olen matkalla? se miettii.

Merimatka on pitkä, mutta suurileukainen koppakuoriainen nauttii siitä täysin rinnoin kastanjapedillään loikoillen. Silloin tällöin se pujahtaa viereiseen laatikkoon hörppimään mehua kirkkaanpunaisina pullistelevista kirsikoista. Välillä se katsahtaa aalloissa leikkiviä lokkeja, tutkii jälleen aarrekarttaansa ja päättää:

– Minne ikinä tämä merimatka minut johdattaakaan, se vie minut taatusti aarteen luokse.

Lopulta laiva saapuu satamaan. Koppis puristaa karttaa hyppysissään ja salamatkustaa kastanjoiden seassa, kunnes laatikko nostetaan paikallisen herkkupuodin ulko-oven eteen.

– Nyt on viimeinen hetki häippäistä, koppakuoriainen miettii, työntää aarrekartan tiukasti kainaloonsa ja ottaa jalat alleen.

Koppakuoriainen pysähtyy metsämansikkalounaalle läheiseen puistoon eikä lainkaan pane merkille, että lähestyy hahmo.

– Onkos hyvää? hahmo kysyy. – Metsämansikat ovat täällä päin makeita.

Isokokoinen kovakuoriainen jähmettyy. Punainen mehu valuu pitkin sen suunpieliä, ja metsämansikka tipahtaa maahan. Mistä ääni oikein tuli? Koppis ei näe ketään missä

Kun koppakuoriainen oikein terästää katsettaan, suoraa sen edessä on jotain hyvin, hyvin, hyvin pientä ja jotain hyvin hyvin, hyvin mustaa.

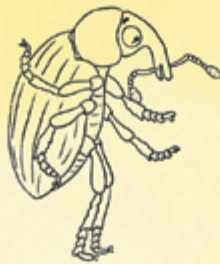
– Anteeksi, en nähnyt lainkaan... noin pientä... mikäs sinä oikein oletkaan? koppis empii. – Ja missä me... tarkalleen ottaen olemme?

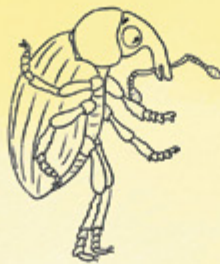
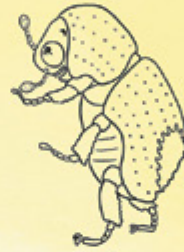
– No jestas sentään, koppakuoriainenhan minä olen, ja tämä paikka on Suomen Turku. Mikä jättiläinen sinä sitten olet?

– Koppakuoriainen? Ja Suomessa? Minä tässä koppakuoriainen olen, nimittäin tamminkainen, ihan oikea tammihärkä. Ja jos minä olen koppakuoriainen, miten sinäkin voit olla? Sinua tarvittaisiin tuhat kappaletta minun saappaideni täytteeksi.

– Saappaidesi? Eihän sinulla edes ole saappaita.

Hilpeän Koppis-sarjan kolmas osa

Rahtilaivan mukana Suomen Turkuun saapuu aivan outo mönkiäinen, Euroopassa tavattava komealeukainen tamminkainen. Sillä on mukanaan salaperäinen aarrekartta. Retkellään tamminkainen kohtaa viisi suomalaista koppislajia: rapsikuoriaisen, järvihopeasepän, lehtokiittäjäisen, kirjanpainajan sekä tukkimiehentäin. Auttaisivatko nämä aarteen etsimisessä?

Vauhdikkaassa kovakuoriaistarinassa kaikki ei ole aina sitä, miltä ensi silmäyksellä näyttää. Kummallinen onkin tavallista ja tavallinen jotakin aivan erityisen ihastuttavaa.

Kirjan Koppisknoppis-osio esittelee hausalla tavalla kertomuksen kovakuoriaiset ja kannustaa pientä aarteenetsijää tutustumaan lähiluontoon ja metsän pieneliöihin. Kirjan tiedot on asiatarkastanut Helsingin yliopiston metsäeläintieteen professori Kari Heliövaara.

Sarjassa ovat aiemmin ilmestyneet *Kitisevä koppiskokous* ja *Pikkukoppis eksyy äidistään*.

Lapset 5+

L56.8

Kansi: Anne Muhonen ja
Taittopalvelu Yliveto Oy

www.minervakustannus.fi

ISBN 978-952-375-762-2

9 789523 757622